

bela ženska in me tako grdo pozdravila, da bi najraje tudi njo povabil na plužnice.

»Čigav pa si? A, že vem, bajtarjev Pepek!«

Oho, tudi ta mi reče bajtarjev! Kaj, ko bi tudi njo povabil na plužnice? Oh, ne, ona je prevelika!

»No, ali slišiš! Po kaj si prišel?« me je ponovno ogovorila.

»I no! Po tobak, kakor vedno!« sem ji hlabro odvrnil.

Dala mi je tobak in me vprašala po očetu:

»No, kaj pa kaj očka delajeta!«

»Po tobak so me poslali!« sem se odrezal.

Ona pa se je glasno zasmejala.

Potem sem hitro tekkel na trg, kjer je bil vaški vodnjak. Tam so se navadno zbirali učenci ali po mojem mnenju pretepači. Tudi danes sem jih našel tam. Zbirali so se tam, da bi pretepli cigančka, ki je naščuval nanje svojo opico, da jih je opraskala. Slišal sem, ko je eden izmed njih povedal, da gre ciganček proti nam. Odpravili so se s palicami nanj. Jaz pa sem šel tiho za njimi. Nihče se ni zmenil zame. Vsi so mislili na cigančka. Mislil sem jih povabiti, toda premislil sem si. Vedel sem, da gredo proti nam in da jih bom lahko doma povabil.

Ko smo prišli do naše hiše, smo res zagledali raztrganega cigančka z opico, ki je venomer vreščala. Sram me je povedati, da sem se bal obeh. Toda, kar je res, je res! Hitro sem smuknil v sobo, kjer je oče ravno pospravljal za cigančkom. Dal sem mu tobak in stekel k oknu. Gledal sem nekaj časa skozi okno in videl cigančka, ki je kazal vaškim fantom nekaj veščin. Fantje so se ravno pripravljali, da bi namlatili cigančka, ko sem stekel ven. Ciganček je slutil nevarnost, zato se je umaknil proti našim vežnim vratom. Toda najpogumnejši je prišel tudi tja in udaril opico krepko po glavi. Ciganček se je ujezil in naščuval opico nanj. Toda mesto njega je opraskala mene, ker nisem mogel bežati. Začel sem se jokati. Fantje so odnehal in se umaknili pod kolarnico, cigančka pa je oče napodil.

Spomnil sem se na svoj sklep. Sedaj se mi je nudila prilika, da jih povabim. Tekel sem pod kolarnico, kjer so se ravno pogovarjali fantje, da bi šli za cigančkom in ga nabili v gozdu. Šel sem v listnjak in privlekel iz njega plužnice. Takoj so se začeli fantje zanimati zanje in so opustili misel na cigančka. Najprej sem jih ponu-

dil Nacetu. Ta res sede nanje in se pelje dol. Čakal sem, kdaj se bo zaletel. Toda čakal sem zaman. Peljal se je brezhibno. Ves ogorčen sem mu jih prepustil še drugič. Toda tudi to pot se ni zaletel. Ker

sem bil jezen, mu jih nisem hotel več dati. Že sem jih menil nesti v listnjak, ko sem se spomnil, da se ne znajo vsi tako dobro voziti. Ponudil sem jih drugemu. Tudi ta se je peljal dol kakor na kolesu. Vsem sem jih dal, toda nobeden se ni zaletel. Nisem jih hotel več dati. Vrgel sem jih v listnjak in tekkel k mami. Le malo je manjkalo, pa bi začel jokati. Ne vem več, kaj so tovariši potem počeli, ker se ne spominjam. Le to vem še, da jih je oče kmalu napodil domov, ker si je Nace vendarle zvil nogo.

Jože Spanring

*

ZA ZIMSKI GOD

Ko vse rože bi zcvetele
in livade zadehtele,
bi natrgal rož cel šop,
Ti podaril jih za god!

Zdaj še daleč je poletje,
polje še pokriva sneg,
skrito je pod zemljo cvetje,
si ne upa na spregled.

In zato Ti nimam dati
cvetja razcvetelega,
dam Ti raje srce svoje,
imej ga za darilce moj!

Božidar Kokotec